

DOMSTOLENS DOM
av den 13 juni 1958*

Mål 9/56

mellan

företaget **Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, Docietà per Azioni**, Milano, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokaten Georges Margue, 6, rue Alphonse-Munchen, företrätt av sin direktör, ingenjör Aldo Meroni, biträtt av Arturo Cottrau, advokat i Turin vid Corte di Cazzazione, Rom,

sökande,

och

Europeiska kol- och stålgemenskapens höga myndighet, med delgivningsadress på sitt kontor, 2, place de Metz, Luxemburg, företrädd av professor Giulio Pasetti, i genskap av ombud, biträdd av professor Alberto Trabucchi.

svarande,

Talan avser Meronis begäran om ogiltigförklaring av Höga myndighetens beslut av den 24 oktober 1956 som meddelats sökanden per post den 12 november 1956 och enligt vilket sökanden skall betala ett belopp av 54 819 656 lire (femtiofyra miljoner åttahundranittontusen sexhundrafemtiosex) till Utjämningskassan för importerat järnskrot, 36, rue Ravenstein i Bryssel. Beslutet utgör exekutionstitel enligt artikel 92 i fördraget.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden M. Pilotti, avdelningsordförandena A. van Kleffens och L. Delvaux samt domarna P.J.S. Serrarens, O. Riese, J. Rueff (referent) och Ch. L. Hammes,

generaladvokat: K. Roemer,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: italienska.

dom

DOMSKÄL

A – Villkor för prövning av talan

1. Talan har väckts under föreskrivna former och dess laglighet i detta avseende har inte ifrågasatts och ger inte anledning till invändningar ex officio från domstolen.
2. I den talan sökanden har väckt mot Höga myndighetens beslut av den 24 oktober 1956, som utgör exekutionstitel enligt artikel 92 i fördraget, har sökanden hävdats att beslut nr 14/55 av den 26 mars 1955 "om inrättande av ett finansiellt arrangemang för att garantera en jämn anskaffning av järnskrot till den gemensamma marknaden" uppenbart åsidosätter bestämmelserna i fördraget och innebär maktmissbruk.

Enligt ordalydelsen i artikel 33 skall talan "väckas inom en månad efter delgivning eller efter offentliggörande av beslutet eller rekommendationen allt efter omständigheterna". Om den härrör från ett företag eller sammanslutning som avses i artikel 48 skall den inte tas upp till behandling om den avser ett allmänt beslut eller en allmän rekommendation, annat än om sökandena anser dessa beslut eller rekommendationer innebära maktmissbruk gentemot dem själva.

Talan väcktes den 14 december 1956. Den i artikel 33 sista stycket föreskrivna tidsfristen för talan är därmed uppfylld för beslutet av den 24 oktober 1956. Däremot har den löpt ut för beslut nr 14/55 av den 26 mars 1955.

Beslut nr 14/55 av den 26 mars 1955 har dock inte överklagats direkt, utan med anledning av en talan avseende beslutet av den 24 oktober 1956 som utgör exekutionstitel.

Beslutet av den 24 oktober 1956 är ett enskilt tillämpningsbeslut som berör sökanden, medan beslut nr 14/55 av den 26 mars 1955 är ett allmänt beslut, som beslutet av den 24 oktober 1956 grundar sig på.

För att bedöma sökandens rätt att, till stöd för sin talan mot det enskilda tillämpningsbeslutet, åberopa att det allmänna beslut som det förstnämnda grundar sig på är formellt oriktigt, måste man undersöka om sökanden kan överklaga det allmänna beslutet efter utgången av den tidsfrist som avses i artikel 33 sista stycket, under

åberopande av inte endast maktmissbruk utan även de fyra grunder för ogiltighetstalan som framgår av artikel 33 första stycket.

I enlighet med generaladvokatens slutsatser är det viktigt att ett med formella fel behäftat allmänt beslut inte tillämpas gentemot ett företag och det får inte medföra att det nämnda företaget åläggs förpliktelser.

I artikel 36 i fördraget föreskrivs att

”klagande får enligt artikel 33 första stycket ... till stöd för sin talan åberopa att de beslut och rekommendationer som han påstås ha åsidosatt är formellt oriktiga”

till stöd för sin talan mot ett beslut av Höga myndigheten om åläggande av ekonomiska sanktioner eller viten.

Det finns inga skäl att betrakta denna bestämmelse i artikel 36 som en specialbestämmelse som endast är tillämplig i fall med ekonomiska sanktioner och viten. Den uttrycker en allmän princip och i artikel 36 föreskrivs att denna skall vara tillämplig i det särskilda fallet då talan blir föremål för en fullständig rättslig prövning.

I det uttryckliga omnämmandet i artikel 36 kan man inte se ett argument som utesluter motsatsvis tillämpning av den aktuella regeln i fall då den inte är uttryckligen nämnd. Domstolen har i sin dom 8/55 beslutat att motsatsvis argumentering endast är tillåten när ingen annan tolkning visar sig lämplig och förenlig med ordalydelsen, sammanhanget och ändamålet.

Varje annat beslut skulle göra det svårt, eller till och med omöjligt, att utöva den rätt att föra talan som tillkommer de företag och sammanslutningar som avses i artikel 48, eftersom den skulle förplikta dem att i alla allmänna beslut redan vid offentliggörandet söka efter sådana bestämmelser som eventuellt skulle kunna leda till att de senare åsamkas skada eller som skulle kunna betraktas som uttryck för maktmissbruk gentemot dessa företag eller sammanslutningar.

Detta skulle uppmuntra dem att låta sig utsättas för ekonomiska sanktioner eller viten föreskrivna i fördraget för att sedan, med stöd av artikel 36, ifrågasätta den formella riktigheten hos allmänna beslut och rekommendationer som de anklagas för att ha handlat i strid med.

En sökandes rätt att, efter utgången av den tidsfrist som föreskrivs i artikel 33 sista

stycket, till stöd för en talan avseende ett enskilt tillämpningsbeslut åberopa formella fel i allmänna beslut och rekommendationer som det enskilda tillämpningsbeslutet grundar sig på kan inte leda till ogiltigförklaring av det allmänna beslutet, utan enbart av det enskilda tillämpningsbeslut som grundas därpå.

I fördragen om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen och Euratom antas uttryckligen en likartad ståndpunkt då det i artikel 184 respektive artikel 156 föreskrivs att

”utan hinder av att den frist som avses i artikel 173 tredje stycket (eller, i det andra fallet, artikel 146 tredje stycket) har löpt ut får parterna i en tvist om en förordning som rådet eller kommissionen antagit, med stöd av artikel 173 första stycket (eller, i det andra fallet, artikel 146 första stycket) inför domstolen göra gällande att förordningen inte skall tillämpas.”

Denna överensstämmelse bekräftar, även om det inte utgör ett avgörande argument, det ovan framförda resonemanget, då den visar att detta varit nödvändigt även för upphovsmännen till de nya fördragen.

Ogiltigförklaring av ett enskilt tillämpningsbeslut grundat på formella fel i allmänna beslut som det följer av berör inte verkan av det allmänna beslutet annat än i den utsträckning denna verkan kommer till uttryck i det ogiltigförklarade enskilda tillämpningsbeslutet.

Varje sökande har möjlighet att mot ett enskilt tillämpningsbeslut som han berörs av åberopa de fyra grunder för ogiltighetstalan som är förtecknade i artikel 33 första stycket.

Under dessa förhållanden finns det inget som hindrar att sökanden vid talan mot ett enskilt tillämpningsbeslut ifrågasätter riktigheten hos de allmänna beslut och rekommendationer som det enskilda tillämpningsbeslutet grundar sig på och åberopar de fyra grunder för ogiltighetstalan som är förtecknade i artikel 33 första stycket.

3. Svaranden har bestridit upptagandet till prövning av talan om ogiltigförklaring av Höga myndighetens beslut av den 24 oktober 1956, som utgör exekutionstitel mot sökanden i enlighet med artikel 92 i fördraget, på grund av det medgivande sökanden anses ha lämnat på förhand till det enskilda tillämpningsbeslutet av den 24 oktober 1956 genom sin skrivelse av den 12 april 1956.

Svaranden har åberopat att den ”aldrig hade tänkt på ett medgivande på förhand”

eller på att sökanden skulle avstå från rätten att senare väcka talan mot fastställelsen av de belopp sökanden var skyldig att betala efter den 12 april 1956, men att det "framstår för svaranden som berättigat att invända att betalningserbjudandet innefattade ett godkännande av Brysselorganens verksamhet i det konkreta fallet och alltså av det sätt på vilket dessa har bestämt utjämningsssatsen".

I sökandens skrivelse av den 12 april 1956 görs uttryckligen förbehåll beträffande beräkningarna som ligger till grund för fastställandet av skulden. Dessa förbehåll avser särskilt tillämpningsvillkoren för det allmänna beslutet nr 14/55.

Dessa förbehåll gör att man inte kan betrakta skrivelsen av den 12 april 1956 som utgörande ett erkännande av skulden eller ett avstående från att agera, trots det erbjudande om delbetalning som den innehåller.

Av detta skäl utgör skrivelsen av den 12 april 1956 inget hinder för att talan tas upp till prövning.

B - Vad beträffar saken

FÖRSTA GRUNDEN FÖR TALAN: ÅSIDOSÄTTANDE AV VÄSENTLIGA FORMFÖRESKRIFTER

Sökanden anser att ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter föreligger på grund av bristen på motivering i det överklagade beslutet och avseende den avgift som åläggts ex officio och som meddelas i beslutet.

I Brist på motivering

Sökanden har påpekat "en uppenbar brist på motivering" i beslutet av den 24 oktober 1956.

Det nämnda beslutet innehåller endast följande två motiveringar:

"Aktiebolaget Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, Stabilimento Elettrosiderurgico, Via della Cebrosa, Settimo Torinese, som utgör ett företag i den mening som avses i artikel 80 i fördraget, har underlåtit att till Utjämningskassan för importerat järnskrot efter den 1 april 1954 inbetala förfallna avgifter i enlighet med ovannämnda beslut.

De förfallna avgifterna uppgår för perioden 1 april 1954–30 juni 1956 till ett belopp av 54 819 656 lire”.

Med hänsyn till domstolens fasta rättspraxis kan inte dessa två stycken utgöra det omnämmande av rättsliga och faktiska överväganden som ligger till grund för beslutet av den 24 oktober 1956.

Således saknas de motiveringar som är oundgängliga för utövandet av en domstolskontroll.

Därmed iaktas inte i beslutet av den 24 oktober 1956 de föreskrifter i artikel 15 i fördraget enligt vilka ”Höga myndighetens beslut ... skall vara motiverade”.

Höga myndigheten har emellertid åberopat organen i Bryssel till sitt försvar: ”Höga myndighetens beslut återger enbart uppgifter som bygger på de olika kontoutdrag som vid respektive tidpunkt tillsänts sökanden, något som självfallet inte kräver någon motivering.”

Om man följde Höga myndighetens uppfattning skulle den konstaterade bristen på motivering i beslutet av den 24 oktober 1956 inte kunna utgöra ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, då detta beslut av Utjämningskassan för importerat järnskrot har försetts med sådan motivering som avses i fördraget.

För denna talan är det inte nödvändigt att undersöka om omnämmandet av relevanta motiveringar i meddelandena från Utjämningskassan för importerat järnskrot till sökanden skulle ha försett Höga myndigheten med ett giltigt skäl för att underlåta en egen motivering i beslutet av den 24 oktober 1956, då de motiveringar som förekommer i de nämnda meddelandena inte kan berättiga det krav som beslutet av den 24 oktober 1956 utgör exekutionstitel för.

Den inbetalning som krävs genom beslutet av Höga myndigheten av den 24 oktober 1956 för perioden 1 augusti 1954–30 juni 1956 motsvarar inte totalbeloppet i de meddelanden som Utjämningskassan för importerat järnskrot tillsänt företaget Meroni för denna period.

Den avviker från totalbeloppet särskilt genom tillägg av dröjsmålsräntor och genom avdrag av vissa betalningar som företaget Meroni har gjort.

Trots att aviseringarna innehåller ett meddelande som upplyser den betalnings-skyldige att dröjsmålsräntor skulle avkrävas företaget från och med den 25:e dagen efter datum för aviseringen och fastän Höga myndighetens ombud vid pläderingen

bekräftade att företaget Meroni hade underrättats om denna straffavgift genom en skrivelse av den 20 september 1956, innehåller inte sifferuppgifterna på aviseringarna någon notering vare sig om tillägg beroende på för sen betalning eller om avdrag till följd av att man tagit hänsyn till tidigare inbetalningar.

Det går inte att i meddelandena från Utjämningskassan för importerat järnskrot till sökanden hitta stöd för den betalning som företaget avkrävdes.

Den rättsliga motiveringen för beslutet av den 24 oktober 1956 skulle ha innehållit en exakt och detaljerad uppräknig av alla individuella beståndsdelar i det krav som beslutet utgjorde exekutionstitel för.

Endast en sådan uppräknig skulle kunna möjliggöra domstolskontroll av det nämnda beslutet.

Beslutet av den 24 oktober 1956 är inte tillräckligt rättsligt motiverat, vare sig av Höga myndigheten i den text som meddelades sökanden, eller av Utjämningskassan för importerat järnskrot i dess meddelanden till sökanden.

Den konstaterade bristen på motivering i beslutet av den 24 oktober 1956 utgör ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

Därmed bör, med tillämpning av artikel 33 i fördraget, detta beslut ogiltigförklaras.

II Avgift som åläggs ex officio efter skönmässig värdering

Samtidigt som sökanden i sin talan uttrycker förvåning över att beslutet av den 24 oktober 1956 inte anger de faktiska och ekonomiska uppgifter på vilka det betalningsförordnande grundar sig som beslutet utgör exekutionstitel för, preciserar samma sökande i sin replik att företaget "förmodar - för Brysselorganen har aldrig gett det någon klarhet på den punkten - att avgiften har beräknats med ledning av produktionssiffrorna och inte på grundval av inköpt antal ton eftersom det aldrig lämnat någon deklARATION om detta".

Detta antagande bekräftas av dupliken där det preciseras att "Brysselorganens förfarande med skönmässig värdering enbart är ett hjälpmedel mot företagens tystnad och en nödvändig och oundviklig följd av systemet med obligatorisk avgift.

Utan detta hjälpmedel skulle det faktiskt till och med vara meningslöst att införa avgiftsskyldighet eftersom alla företag till sitt försvar skulle välja att inta en passiv hållning”.

De meddelanden Utjämningskassan för importerat järnskrot tillsänt företaget Meroni har samtliga följande påskrift: ”Detaljerade uppgifter om avgiftspliktigt antal ton skall redovisas fabriksvis den femtonde dagen i den andra månaden efter den som uttaget gäller. I annat fall har direktionen befogenhet att göra en skönsmässig värdering med hjälp av de regionala kontoren”. Men i beslutet av den 24 oktober 1956 anges inte att den begärda betalningen grundas på en skönsmässig värdering och det saknas uppgift om vilka bestämmelser som ger Utjämningskassan för järnskrot befogenhet att, i brist på en deklARATION, ex officio bestämma en avgift skönsmässigt.

I den mån den fordran som beslutet av den 24 oktober 1956 utgör exekutionstitel för har fastställts skönsmässigt, anges inte skälen för detta i beslutet.

Denna brist på motivering, som lämnar sökanden i okunnighet om hur skulden har beräknats, utgör ett åsidosättande av väsentliga formföreskrifter.

Även av detta skäl bör, med tillämpning av artikel 33 i fördraget, beslutet av den 24 oktober 1956 ogiltigförklaras.

ANDRA GRUNDEN FÖR TALAN: UPPEMBART ÅSIDOSÄTTANDE AV BESTÄMMELSERNA I FÖRDRAGET

Den andra grunden för sökandens talan går ut på följande:

- a) Höga myndigheten har lämnat sökanden i okunnighet angående ”vilka objektiva uppgifter som ligger till grund för beräkningen av avgifter för de italienska företagen, vilket är uppenbart i strid med artikel 47 i fördraget, enligt vilken Höga myndigheten ”skall offentliggöra uppgifter som kan vara till nytta för regeringarna eller alla övriga berörda parter”.
- b) Höga myndigheten har ”efter arton månader endast tillsänt de berörda preliminära beräkningar”, och endast fastställt ”preliminära utjämningspremier”.

I Bristfällig information

I sina talrika meddelanden till sökanden har Utjämningskassan för importerat järnskrot endast meddelat avgiftspliktigt antal ton och enhetssatsen för avgiftsberäkning.

Ingen information har offentliggjorts, vare sig av Höga myndigheten eller av Brysselorganen, för att meddela de avgiftspliktiga enligt vilka metoder beståndsdelarna i deras avgiftsskyldighet hade beräknats och på vilka faktiska uppgifter beräkningarna byggde.

Först genom "en komplettering till Höga myndighetens svar på frågorna från domstolen" upplystes domstolen och, efter vad det verkar, sökanden om vilka formler som vid olika tidpunkter använts för beräkningen av utjämningsatsen.

I artikel 5 i fördraget förpliktas Höga myndigheten att "offentliggöra skälen för sitt handlande" och i artikel 47 föreskrivs att

"Höga myndigheten får inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt; detta gäller särskilt uppgifter som angår företagen och berör deras affärsförbindelser eller kostnadsförhållanden ... Höga myndigheten (skall) offentliggöra uppgifter som kan vara till nytta för regeringarna eller alla övriga berörda parter."

I dupliken återopade Höga myndigheten gentemot sökanden "det grundläggande kravet på respekt för tystnadspliktenv".

I det här fallet kan inte sådana upplysningar betraktas som omfattade av tystnadsplikt, i den mening som avses i artikel 47 i fördraget, som insamlats av kooperativa organ som vid vissa tidpunkter, såsom den 4 juli 1955, hade 136 medlemmar bland de viktigaste 240 av företagen som var skyldiga att betala utjämningsavgift.

Genom att inte, åtminstone i allmänna drag, offentliggöra skälen för sitt handlande, och genom att inte offentliggöra uppgifter som kunde tänkas vara till nytta för regeringarna eller alla övriga berörda parter och som inte omfattades av tystnadsplikt, eller genom att inte förplikta Brysselorganen att offentliggöra dem, har Höga myndigheten åsidosatt artiklarna 5 och 47 i fördraget.

Även av detta skäl bör, med tillämpning av artikel 33 i fördraget, beslutet av den 24 oktober 1956 ogiltigförklaras.

II Den preliminära karaktären hos de meddelanden som tillsändes sökanden

Sökanden har invänt gentemot Höga myndigheten att den har grundat beslutet av den 24 oktober 1956 på preliminära beräkningar och att Utjämningskassan för importerat järnskrot aldrig, fram till dagen för väckandet av talan, dvs. över arton månader efter det att systemet infördes, har meddelat några slutgiltiga beräkningar.

Sökanden har frågat om man "ärligt kan påstå att ett företag kan lyckas att på allvar fastställa sina egna priser och offentliggöra sin egen prislista om det inte får exakt information i rätt tid om sin utjämningssskuld".

Svaranden har invänt mot sökandens begäran att begreppet utjämning till sin natur kräver "en räkneoperation i efterhand" som förutsätter kännedom om de faktiska uppgifter som läggs till grund för utjämnningen.

Svaranden har i dupliken preciserat "att det aldrig rör sig om annat än obetydliga korrigeringar".

De slutgiltiga justeringarnas storlek är inte känd och de korrigeringar som har meddelats av kassan, särskilt i dess skrivelse av den 31 oktober 1955, betecknades också som preliminära.

Inför detta förfarande har beloppet för dessa justeringar endast kunnat fastställas med experthjälp.

I detta fall är sådan experthjälp dock inte behövlig, då beslutet av den 24 oktober 1956, som är föremål för denna talan, ändå av ovan angivna skäl måste ogiltigförklaras.

TREDJE GRUNDEN FÖR TALAN: MAKTMISSBRUK

Sökanden har gjort en invändning som går ut på att svaranden har gjort sig skyldig till maktmissbruk:

- Genom att grunda beslutet av den 24 oktober 1956, som utgör exekutionstitel, på inexakta beräkningar från Brysselorganen.
- Genom att inte respektera de rekommendationer som ministerrådet hade bifogat sitt enhälliga samtycke till Höga myndighetens beslut nr 14/55.

- Genom att till Brysselorganen i strid med gällande regler delegera befogenheter den tilldelats genom fördraget.

I Bristande noggrannhet i beräkningar gjorda av Brysselorganen

Sökanden har gjort en invändning som går ut på att Brysselorganen gjort sig skyldiga till att "på ett konstlat sätt ha fastställt ett genomsnittspris för inhemskt järnskrot, som enligt allmän kändedom låg under det verkliga priset, medan man på ett lika konstlat sätt höjde genomsnittspriset för importerat järnskrot", och att de därigenom "gjort sig skyldiga till en förvrängning av fakta och skapat en situation där effekterna av systemet inte var samma för alla aktörer då vissa gynnades av det, medan andra tvärtom led skada".

Sökanden har själv medgivit v4.31 att det inte var i stånd att ge belägg för sina tvivel", "att det fortfarande inte visste hur importförfarandet gick till och vilken vägd medelsats som beräkningarna hade resulterat i".

Beroende på de otillräckliga motiveringarna för beslutet av den 24 oktober 1956 och den bristande informationen om de uppgifter som Brysselorganen lagt till grund för sina beräkningar, är det inte möjligt att undersöka om det finns grund för sökandens påståenden.

För denna talan är en sådan undersökning dock inte nödvändig, eftersom de otillräckliga motiveringarna och bristen på offentliggörande av de fakta som ligger till grund för beslutet av den 24 oktober 1956 i sig utgör kränkningar av fördraget som är tillräckliga för en ogiltigförklaring av det nämnda beslutet.

II Åsidosättande av de rekommendationer som ministerrådet bifogat sitt enhälliga samtycke till beslut nr 14/55

Sökanden har gjort en invändning som går ut på att Höga myndigheten inte har respekterat sex rekommendationer som ministerrådet hade lagt till sitt samtycke till beslut nr 14/55.

I *Gemenskapens officiella tidning nr 8, av den 30 mars 1955, sidan 689* (fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), anges endast att detta samtycke "lämnats enhälligt, med den formulering som återges i protokollet från rådets överläggningar".

Protokollen från ministerrådet offentliggörs inte.

Sex principer fastställdes av ministerrådet och Höga myndigheten vid ministerrådets session den 21–22 mars 1955. Principerna, ”som måste präglade den gemensamma politiken på området för järnskrot”, offentliggjordes i den Tredje allmänna rapporten om gemenskapens verksamhet (sidan 105) och det verkar vara dessa sex principer som sökanden avser.

För denna talan är det dock inte nödvändigt att undersöka vilka rättsliga följder principer offentliggjorda under dessa omständigheter kan tänkas få, eftersom beslutet av den 24 oktober 1956 ändå, av ovan angivna skäl, måste ogiltigförklaras.

III Oförenlighet med gällande regler att delegera befogenheter till följd av beslut nr 14/55

Sökanden har invänt mot Höga myndigheten att v4.31beräkningarna från Bryssel är oangripliga och nästan heliga till sin karaktär, vilket i realiteten är strängare och förvisso oändligt mycket allvarligare än karaktären hos de verkliga beslut som alltid kan överklagas inför domstolen”, med andra ord invänder sökanden mot Höga myndigheten att den till Brysselorganen har delegerat befogenheter som den tilldelats genom fördraget, utan ställa samma villkor för utövandet av dessa som enligt fördraget skulle ha gällt för Höga myndigheten om dessa befogenheter hade utövats direkt av denna.

Sökanden har också förebrått Höga myndigheten för att ha skapat ”en situation där stora och medelstora industrier dominerar på bekostnad av industrier med begränsade finansiella resurser som måste klara sin anskaffning på den inre marknaden”, med andra ord att den genom sitt beslut nr 14/55 har delegerat befogenheter till organ som är dåligt rustade för att utöva dem.

Dessa två invändningar avser den delegering av befogenheter som skett genom det allmänna beslutet nr 14/55 till förmån för organen i Bryssel. Den första avser det sätt på vilket befogenheterna delegerades och den andra avser själva principen.

Före undersökningen av dessa invändningar är det lämpligt att pröva om Brysselorganen verkligen delegerats befogenheter genom beslutet nr 14/55.

- a) Har det faktiskt skett en delegering av befogenheter till Brysselorganen genom beslutet nr 14/55?

Det är lämpligt att fastställa om beslut nr 14/55 "om inrättande av ett finansiellt arrangemang för att garantera en jämn anskaffning av järnskrot till den gemensamma marknaden" verkligen utgör delegering, till Brysselorganen, av befogenheter som Höga myndigheten tilldelats genom fördraget, eller om dessa organ endast anförtros befogenhet att anta "avgöranden" som det tillkommer Höga myndigheten att genomföra och som Höga myndigheten har hela ansvaret för.

Vissa bestämmelser i beslut nr 14/55 talar för den andra uppfattningen, särskilt:

- stycket där det bekräftas v4.31 att Höga myndigheten är ansvarig för att det finansiella arrangemanget fungerar smidigt och bör följaktligen vid varje tillfälle vara i stånd att ingripa effektivt",
- artikel 1, där det preciseras att "administrationen av ovannämnda arrangemang anförtros - under Höga myndighetens ansvar - den Gemensamma byrån för konsumenter av järnskrot (nedan kallad Gemensamma byrån) och Utjämningskassan för importerat järnskrot (nedan kallad Kassan)",
- artikel 4 andra stycket där det föreskrivs att "vid utebliven betalning inom tidsfristen begär Kassan ingripande av Höga myndigheten som kan" (och inte "är skyldig att") "fatta ett beslut som utgör exekutionstitel",
- artikel 8 där det föreskrivs att "Höga myndigheten utser en ständig företrädare och en suppleant i Gemensamma byrån och i Kassan. Den ständige företrädaren eller dennes suppleant är närvarande vid alla sammanträden i förvaltningsrådet och i Gemensamma byråns och Kassans generalförsamling. Den ständige företrädaren eller dennes suppleant meddelar omedelbart till Höga myndigheten de avgöranden som antagits av ovannämnda organ och upplyser Höga myndigheten om varje fråga som kräver dennas avgörande enligt artikel 9 nedan",
- artikel 9 där det anges att "Gemensamma byråns och Kassans avgöranden antas enhälligt av deras råd i fråga om angelägenheter som omfattas av deras egen behörighet och enhälligt av båda råden i fråga om angelägenheter som omfattas av gemensam behörighet. Den ständige företrädaren för Höga myndigheten eller dennes suppleant kan dock underställa beslutet Höga myndighetens godkännande. I brist på ett enhälligt avgörande i Gemensamma byråns och Kassans råd angående de åtgärder som avses i artiklarna 3, 4 och 5 (första stycket) ovan, antas beslutet av Höga myndigheten. Höga myndigheten, dess ständige företrädare eller suppleanten kan begära att Gemensamma byrån och Kassan sammankallas med högst tio dagars varsel och väcka alla slags förslag vid dessa organ.

Om sammanträdet inte äger rum inom tio dagar, kan Höga myndigheten själv anta ett beslut på grundval av dessa förslag”.

Vissa bestämmelser i beslut nr 14/55 bekräftar den första uppfattningen, särskilt artikel 4 första stycket:

”Kassan meddelar företagen de avgiftsbelopp som skall betalas och betalningsfristerna. Den bemyndigas att inkassera dessa belopp”,

artikel 6 första stycket:

”Kassan är verkställande organ för det finansiella arrangemang som inrättas genom detta beslut”.

I valet mellan de två tolkningarna har Höga myndigheten bestämt sig för den första, med följande preciseringar i svaromålet:

”Höga myndigheten upprepar de uppgifter som Brysselorganen lämnat utan att kunna tillägga något. Alla andra särskilda förklaringar skulle få karaktären av otillåten inblandning i ett annat organs myndighetsområde i syfte att förklara de olika beståndsdelarna som ingår i dess beslutsprocess” ... ”Importpriserna, kvaliteterna på importerat järnskrot och det vägda medelpriset inom gemenskapen är uppgifter som Brysselorganen tar hänsyn till vid fastställandet av utjämnings-satsen: det överklagade beslutet upprepar endast resultatet av att dessa organ har tillämpat utjämnings-satsen på sökandens fall. Om vi alltså skulle medge att det fel som sökanden anför kan utgöra maktmissbruk, skulle detta ha begåtts i samband med utjämningsorganens avgöranden som Höga myndigheten inte längre kan angripa, i och med att dess företrädare vid Brysselorganen inte förbehöll Höga myndigheten rätten att fatta det slutgiltiga beslutet i enlighet med artikel 9 i besluten nr 22/54 och 14/55. Det är faktiskt otänkbart att de behöriga Brysselorganens beslut, när det en gång antagits enhälligt och utan reservationer från företrädaren för Höga myndigheten, därefter fortfarande kan bli föremål för ändringar som införs ensidigt av enbart Höga myndigheten; kravet på ett enhälligt godkännande av samtliga medlemmar i de organ som deltar i överläggningarna för att besluten skall vara bindande har en alldeles särskild innebörd. Men även om man, i strid med den klara ordalydelsen i de tidigare citerade artiklarna och en konsekvent tolkning därav, skulle vilja medge att Höga myndighetens företrädare tillåts ändra eller ogiltigförklara dessa beslut senare, vid vilken tidpunkt som helst, skulle den nu aktuella grunden för talan fortfarande vara utan betydelse vad gäller ogiltig-förklaringen av det överklagade beslutet. För att, med stöd av denna grund, kunna väcka talan mot beslutet i fråga inför domstolen skulle man bli tvungen att ändra

beslutets innehåll och ge det en helt annan räckvidd än enbart skapandet av en exekutionstitel som hänför sig till en befintlig fordran. Sökanden skulle dessutom ha blivit tvungen att bevisa att Höga myndigheten i det överklagade beslutet har övertagit de avgöranden av Brysselorganen som lett till fastställandet av utjämningsstatsen och att dessa avgöranden utgör beslut av Höga myndigheten själv som sökanden har rätt att överklaga.”

Höga myndigheten hade kunnat hävda att möjligheten för dess företrädare att, enligt ordalydelsen i artikel 9 i beslut nr 14/55, ”göra beslutet avhängigt av Höga myndighetens godkännande” innebär att den förblev ansvarig för alla beslut av Brysselorganen. Mot bakgrund av det ovannämnda utdraget ur svaromålet måste man anse att Höga myndigheten inte övertar som sina egna de avgöranden av Brysselorganen som innehåller fastställelsen av utjämningsstatsen.

Därför skapas det faktiskt genom beslut nr 14/55 en delegering av befogenheter. Det finns skäl att undersöka om denna delegering uppfyller kraven i fördraget.

b) Närmare bestämmelser i beslut nr 14/55

Om Höga myndigheten själv hade utövat de befogenheter vars utövande den genom beslut nr 14/55 anförtrott Brysselorganen hade den därvid varit bunden av de regler som finns i fördraget och då särskilt varit förpliktad att

- ange motivering för sina beslut och i besluten hänvisa till obligatoriskt inhämtade yttranden (artikel 15),
- årligen offentliggöra en allmän rapport om sin verksamhet och om sina administrativa utgifter (artikel 17),
- offentliggöra uppgifter som kan vara till nytta för regeringarna eller alla övriga berörda parter (artikel 47).

Dess beslut och rekommendationer skulle under dessa förutsättningar ha varit underkastade domstolens prövning, enligt de villkor som föreskrivs i artikel 33.

I beslut nr 14/55 ställs dock inte för utövandet av de befogenheter som anförtros Brysselorganen något av de villkor som skulle ha gällt om Höga myndigheten hade utövat dem direkt.

Även om delegeringen som härrör från beslut nr 14/55 tycks formellt riktig enligt fördragets bestämmelser, kan den inte ge den mottagande myndigheten befogenheter

som skiljer sig från de den delegerande myndigheten själv tilldelats genom fördraget.

Möjligheten för Brysselorganen att anta beslut som är befriade från de krav som besluten skulle ha varit underkastade om de hade antagits direkt av Höga myndigheten ger faktiskt Brysselorganen mer vidsträckta befogenheter än vad Höga myndigheten har erhållit genom fördraget.

Genom att Brysselorganens beslut inte underkastas samma regler som Höga myndighetens beslut lyder under enligt fördraget, åsidosätts fördraget genom delegeringen som härrör från beslut nr 14/55.

Beslutet av den 24 oktober 1956 som utgör exekutionstitel för en fordran som grundas på tillämpning av det allmänna beslutet nr 14/55, som är formellt oriktigt, måste därför ogiltigförklaras.

Sökanden har invänt att Brysselorganen, utan laglig grund, ex officio ålagt företaget avgifter och gjort preliminära värderingar av dess utjämningskulder.

Det har redan i samband med den första grunden för talan fastställts att beslutet av den 24 oktober 1956 måste ogiltigförklaras på grund av åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, då det inte angav att det begärda beloppet hade fastställts ex officio och genom preliminär värdering, varför det är lämpligt att undersöka om Brysselorganen hade befogenhet att på detta sätt fastställa utjämningsbeloppen.

I sitt svar på frågorna från första avdelningen meddelade Höga myndigheten den 18 juli 1957 att möjligheten att ex officio ålägga avgifter var ett resultat av "avgöranden av identisk lydelse fattade den 26 maj 1955 av Utjämningskassan för importerat järnskrot och av Gemensamma byrån för konsumenter av järnskrot där det preciseras att i brist på detaljerade uppgifter om avgiftspliktigt antal ton redovisade fabriksvis den femtonde dagen i den andra månaden efter den som uttaget gäller, har direktionen befogenhet att göra en skönsmässig värdering med hjälp av de regionala kontorens 4.31.

Genom beslut nr 14/55 tilldelades inte Brysselorganen befogenhet att tillgripa en sådan bedömningsmetod och inte heller att tillämpa den retroaktivt, eller att meddela preliminära värderingar.

Visserligen används metoden med värdering ex officio även när det gäller beräkningsunderlaget för den allmänna avgiften, men där har detta uttryckligen tillåtits genom beslut nr 31/55 av den 19 november 1955 (*Gemenskapens officiella tidning*

nr 21, av den 28 november 1955, sidan 906, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), sedan Höga myndigheten genom besluten nr 2/52, artikel 4, och nr 3/52, artikel 5, hade förpliktat företagen att deklarerera sin produktion och givit närmare föreskrifter för deras deklARATIONER.

Varje förfarande där avgift åläggs ex officio och preliminär värdering görs måste underkastas precisa regler för att utesluta allt godtycke och möjliggöra kontroll av de använda uppgifterna.

Delegation av befogenheter kan inte presumeras. Även i fall där den delegerande myndigheten har denna möjlighet måste den fatta ett uttryckligt beslut om överförande av befogenheterna.

Det åläggande av avgifter ex officio och den underrättelse om preliminära förpliktelse som tillämpas av Brysselorganen saknar rättslig grund och därför måste också beslutet av den 24 oktober 1956, som utgör exekutionstitel med avseende på fordringar fastställda genom ett förfarande utan rättslig grund, ogiltigförklaras.

c) Omfattningen av delegeringen av befogenheter

Sökanden har förebrått Höga myndigheten för att den, genom sitt beslut nr 14/55, har delegerat befogenheter till Brysselorganen som dessa är dåligt rustade för att utöva.

Enligt artikel 8 i fördraget har Höga myndigheten till uppgift "att se till att de mål som uppställs i detta fördrag förverkligas på det sätt som fördraget anger" och det föreskrivs inte något om delegeringsrätt.

Man kan emellertid inte utesluta möjligheten att genomförandet av de "finansiella arrangemang som är gemensamma för flera företag", som föreskrivs i artikel 53 a, kan anförtros privaträttsliga organ som är en egen juridisk person och som är utrustade med egna befogenheter.

De finansiella arrangemang som införts av Höga myndigheten själv med tillämpning av artikel 53 b måste uppfylla samma krav som de som tillåts med tillämpning av artikel 53 a.

Däriigenom kan de ges samma form och särskilt utnyttja medverkan av organ som är en egen juridisk person.

Därmed ges Höga myndigheten, genom möjligheten att godkänna eller vidta finansiella arrangemang som avses i artikel 53 i fördraget, rätt att anförtro vissa befogenheter åt dylika organ på villkor som den fastställer och under dess kontroll.

Mot bakgrund av artikel 53 är dock endast sådana delegeringar berättigade som Höga myndigheten "anser nödvändiga för att genomföra de uppgifter som anges i artikel 3 och som är förenliga med bestämmelserna i detta fördrag, särskilt artikel 65".

Artikel 3 avser inte mindre än åtta olika målsättningar, mycket allmänna, och som inte med säkerhet samtliga, under alla omständigheter och i sin helhet samtidigt kan eftersträvas.

I sin strävan att uppfylla de mål som avses i artikel 3 i fördraget måste Höga myndigheten säkerställa en kontinuerlig sammanjämkning som aktualiseras av eventuella motsättningar mellan dessa mål var för sig och, när sådana motsättningar har konstaterats, ge företräde åt något av målen i artikel 3 med hänsyn till de ekonomiska faktorer eller omständigheter som dess beslut bygger på.

Sammanjämkning av de olika målen i artikel 3 förutsätter ett verkligt utrymme för diskretionär befogenhet som innebär svåra val som grundas på hänsynstagande till ekonomiska faktorer och omständigheter som dessa val bygger på.

Följderna av en delegering av befogenheter skiljer sig markant åt, beroende på om den avser klart avgränsade verkställande befogenheter vars användning därigenom är föremål för sträng kontroll med hjälp av objektiva kriterier fastställda av den delegerande myndigheten, eller om den avser diskretionär befogenhet som innebär en vidsträckt bedömningsfrihet och som i den praktiska användningen kan ge uttryck för en verklig ekonomisk politik.

En delegering av det förstnämnda slaget kan inte nämnvärt ändra följderna som utövändet av de aktuella befogenheterna medför, medan en delegation av det andra slaget innebär en verklig förändring av ansvarsförhållandena genom att den delegerande myndighetens val ersätts med de val som görs av den myndighet som mottar befogenheterna.

Genom artikel 53 kan under alla förhållanden, med tanke på det genomförande av finansiella arrangemang som föreskrivs där, endast sådana delegeringar av befogenheter tillåtas som är "nödvändiga för att genomföra de uppgifter som anges i artikel 3".

Sådana delegeringar kan dock endast avse verkställande befogenheter som är exakt definierade och under fullständig kontroll, vad beträffar användningen, av Höga myndigheten.

I artikel 3 föreskrivs de där angivna målen, inte för Höga myndigheten separat, utan för "gemenskapens institutioner inom ramen för deras respektive befogenheter och i det gemensamma intresset".

Genom denna bestämmelse blir det möjligt att, i den maktbalans som är karakteristisk för gemenskapens institutionella uppbyggnad, se en grundläggande garanti fastställd genom fördraget, särskilt för de företag och sammanslutningar av företag som det är tillämpligt på.

Delegering av diskretionär befogenhet skulle vara ett hot mot denna garanti genom att sådana befogenheter anförtros andra myndigheter än de som upprättats genom fördraget för att, inom ramen för sina respektive befogenheter, säkerställa och kontrollera hur befogenheterna används.

Mot bakgrunden av ovannämnda kriterier är det lämpligt att pröva om Höga myndighetens delegering av befogenheter till Brysselorganen i kraft av beslut nr 14/55 uppfyller kraven i fördraget.

I beslut nr 14/55 föreskrivs i artikel 5 att

"Gemensamma byrån är behörig att ställa förslag till Kassan om

- a) för vilken kvantitet av järnskrot, importerat från tredje land eller därmed likställt, som utjämningen får utnyttjas,
- b) vilka villkor som gäller för att få ta del av utjämningen,
- c) maximalt inköpspris vid import,
- d) utjämningspriset, varvid detta kan fastställas antingen för beställningsdagen eller för leveransdagen,
- e) kriterierna för beräkning av besparingar på järnskrot genom ökad konsumtion av tackjärn,
- f) beloppet för det bidrag som tilldelas på grundval av dessa besparingar".

I den Tredje allmänna rapporten om gemenskapens verksamhet offentliggjordes (sidan 105) de allmänna principer som fastställts av ministerrådet och Höga myndigheten och "som skall prägla politiken på området för järnskrot".

I dessa allmänna principer föreskrivs särskilt att

"Kostnaden för järnskrot för stålproducenten – dvs. summan av inköpspriset och utjämningsavgiften – får inte överstiga en rimlig nivå i jämförelse med den faktiska kostnadsnivån för stålproducenterna i de främsta konkurrentländerna.

För att undvika att överbelasta självkostnadspriserna för gemenskapen i sin helhet, särskilt när det gäller nettokostnaderna för administration av Kassan, som bärs av vissa regioner inom gemenskapen, får utjämningsavgifterna inte ökas utan vägande skäl.

Ansträngningen till förmån för importen och för en rimlig prisnivå får inte, vare sig i de befintliga anläggningarna eller genom att det skapas nya anläggningar, driva fram en oöverlagd utveckling av konsumtionen av järnskrot.

.....

Det finns skäl att företa alla slags ansträngningar för att så långt det är tekniskt och ekonomiskt möjligt, och med tanke på tillgången på andra råvaror, minska konsumtionen av järnskrot genom användning av tackjärn."

Flera av de förslag som den behöriga byrån enligt ordalydelsen i ovannämnda artikel 5 skall lägga fram för Kassan, särskilt i fråga om fastställandet av "maximala inköpspriset vid import", "utjämningspriset", "kriterierna för beräkning av besparingar på järnskrot" och "beloppet för det bidrag som tilldelas på grundval av dessa besparingar", kan inte vara resultatet av enbart en räkneoperation grundad på objektiva kriterier som Höga myndigheten har fastställt.

De lämnar en bred marginal för bedömningar och hänför sig därför till diskretionära befogenheter syftande till att sammanjämka de mångfaldiga kraven i en komplex och nyanserad ekonomisk politik.

Höga myndigheten bekräftar i sin Tredje allmänna rapport att "den samfällda politiken inom området för järnskrot skall präglas av allmänna principer" fastställda av ministerrådet och Höga myndigheten, och erkänner därmed implicit att dessa principer inte är tillräckliga för att bestämma Brysselorganens beslut.

I brist på objektiva kriterier för beslutsfattandet måste Brysselorganen vid utförandet av de uppgifter som de anförtros genom beslut nr 14/55 utnyttja en stor frihet till skönsässig bedömning.

Höga myndigheten har emellertid själv vid två tillfällen, genom besluten nr 9/56 och 34/56, i Brysselorganens ställe, fattat beslut som innebar ett utövande av diskretionär befogenhet.

Man kan undra om Höga myndigheten, genom att i sin rättskipning åberopa beslut som med tillämpning av beslut nr 14/55 hade kunnat fattas av Brysselorganen, därmed avsett förbehålla sig rätten till bedömning av för besluten avgörande ekonomiska faktorer och omständigheter.

Det finns emellertid inget som bekräftar att det förhöll sig på det sättet, då Höga myndighetens ingripande stöder sig, inte på de ifrågavarande beslutens diskretionära karaktär, utan på bestämmelserna i artikel 9 andra stycket i beslut nr 22/54, där det föreskrivs att

”i brist på ett enhälligt avgörande av Gemensamma byråns och Kassans råd, avgörs alla frågor genom beslut av Höga myndigheten ”.

Genom artikel 9 i beslut nr 14/55 har Höga myndigheten tilldelat sin ständiga företrädare i Brysselorganen rätten att göra alla beslut avhängiga av godkännande från Höga myndigheten.

Genom att förbehålla sig rätten att vägra lämna sitt godkännande har inte Höga myndigheten förbehållit sig tillräckliga befogenheter för att den delegering som är resultatet av beslut nr 14/55 skall anses ha skett inom de gränser som definieras ovan.

Höga myndigheten har i det ovan nämnda stycket i sitt svaromål klargjort att den ”upprepar de uppgifter som Brysselorganen lämnat utan att kunna tillägga något”.

Under dessa förhållanden ger den delegering av befogenheter som följer av beslut nr 14/55 Brysselorganen en bedömningsfrihet som innebär en omfattande diskretionär beslutanderätt som inte kan anses förenlig med kraven i fördraget.

Beslutet av den 24 oktober 1956 är grundat på ett fördragsstridigt allmänt beslut och måste, även av detta skäl, ogiltigförklaras.

Rättegångskostnaderna

Svaranden har förlorat sin talan på samtliga punkter.

Enligt artikel 60.1 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

I målet har domstolen

beaktat rättegångshandlingarna,

hört parternas muntliga framställningar,

hört generaladvokatens förslag till avgörande,

beaktat artiklarna 3, 5, 15, 17, 33, 36, 47, 53, 80 och 92 i fördraget,

beaktat protokollet om stadgan för domstolen,

beaktat rättegångsreglerna för domstolen samt domstolens regler för rättegångskostnader,

beaktat Höga myndighetens beslut nr 22/54 av den 26 mars 1954 och nr 14/55 av den 26 mars 1955 om införande av en utjämningsmekanism för järnskrot importerat från tredje land.

Mot den bakgrunden och på ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– med avslag på alla övriga mera omfattande eller motstridiga yrkanden – följande:

1. **Talan tas upp till prövning.**
2. **Höga myndighetens beslut av den 24 oktober 1956 som meddelats sökanden per post den 12 november 1956 och enligt vilket sökanden skall betala ett belopp av 54 819 656 lire (femtiofyra miljoner åttahundranittontusen sexhundrafemtiosex) till Utjämningskassan för importerat järnskrot, 36,**

reue Ravenstein i Bryssel, vilket utgör exekutionstitel enligt artikel 92 i fördraget, ogiltigförklaras.

Svaranden förpliktas att betala rättegångskostnaderna.

På detta sätt dömt i Luxemburg den 13 juni 1958.

Pilotti

van Kleffens

Delvaux

Serrarens

Riese

Rueff

Hammes

Domen avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 juni 1958.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

M. Pilotti
Ordförande